

jeg med alt det alligevel kom til at holde af ham. Men det er unægteligt vanskeligt at udrede, hvor det egentlige Menneske i ham begynder og Komedianten og Spekulanten og Vrøvlehovedet og Storpraleren holder op.«

»Hans »egentlige« Menneske begynder vistnok ingen Steder, — han er Kunstner over det hele.«

»Ja, maaske er det Forklaringen. Men en mærkelig Fyr er han nu alligevel. Jeg kommer til at tænke paa en Aften for længe siden, da jeg dumpede ind i en stor Basseralle i »Gryden«, — du veed nok, den gamle Kunstnerknejspe, som forresten ogsaa nu skal være bleven et Offer for Omvæltningsslysterne i København og allerede tilhøre Sagnetes Verden. Fritjof havde faaet et Billede solgt og gav i den Anledning Champagnepunsch til alle de tilfældige Gæster i Lokalet. Naar han har Penge paa Lommen, er han ganske som en tolvaaers Dreng; han har ikke Ro i Sjælen, før han faar dem formøblede. Vi blev tilsidst henved en Snes Stykker. Han havde i Forvejen turet omkring i Byen et helt Døgn uden at være i Seng og var selvfølgelig aldeles fra Sans og Samling. Saa ud paa Natten, da Værten ikke vilde skænke mere, fik han helt Bersærkegang. Jeg glemmer aldrig det komiske Syn! Han tog et Greb ned i Bukselommen og smed med et Brøl en Haandfuld Guldpenge ud over hele Lokalet. Der blev naturligvis stor